

UPA16/135
28. april 2016
Ane Hansen

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at ændre Fiskeriloven således at den vestgrønlandske reje-TAC fremover fordeles ligeligt (50/50) mellem den kystnære og havgående flådekomponent.

(Medlem af Inatsisartut Nikolaj Jeremiassen, Siumut)

Ikke mærkeligt er nogle af Inatsisartutmedlemmerne ved at være utålmodige med færdiggørelsen af fiskeriloven, for efter det første markante skridt man tog i 2011, har man endnu ikke nogen præcisering eller taget yderligere skridt.

Medlem af Inatsisartut Nikolaj Jeremiassen, Siumut, foreslår en ændring i fordelingen af reje-TAC'en mellem den kystnære og havgående flåde, således at der på årsbasis af kvoten fremover fordeles ligeligt mellem den kystnære og havgående fiskeriflåde. Den årlige kvote er for nuværende fordelt med 57% til den havgående flåde og 43% til den kystnære flåde, og der foreslås at den fordeles med 50/50.

Man kan godt sige, at man har haft nogenlunde denne fordeling i de sidste par år, for ifølge Fiskerilovens §19 stk. 7 har fangsten i det kystnære fiskeri udgjort 50,43% og 49,57% for det havgående i de sidste par år. Men forskellen ligger i, at dette kun gælder for fiskerivirksomheder for det havgående fiskeri og ikke for det kystnære fiskeri.

Fra Inuit Ataqatigiit anser vi altid denne vurdering af fordelingen mellem det kystnære og det havgående fiskeri for nødvendig. Som vi ved er der kun få ejere tilbage af den havgående flåde, og selvom antallet af rejefiskerne i det kystnære områder er reduceret er der flere om at dele deres kvote, og på trods af dette skal de deles om de 43%. Fra Inuit Ataqatigiit mener vi at borgerne må have en mere ligelig økonomisk fordel af de levende ressourcer og dermed bidrage med mere i landskassen til brug for fællesudgifterne.

For at kunne opnå dette har vi gennem tiderne vurderet flere muligheder, og formålet må også være, at dette spørgsmål skal løses ved færdiggørelsen af fiskeriloven. Der er flere muligheder, og den første er at man slår kvoterne for det kystnære og det havgående fiskeri sammen og dermed får flere kvoteejere, samtidig med at man gør det nemmere at lave et generationsejerskifte for fiskerne, og den anden løsning kunne være at man fordeler kvoterne for det kystnære, i mellemzonen og det havgående fiskeri efter bådens størrelse, og som den tredje løsning kunne det være interessant at undersøge dette forslag. Men hver af disse løsninger kan ikke realiseres alene, for vi må også tage stilling til i hvor mange år dette kvotesystem er tænkt. Her er der tale om, om det skal være 5 år eller op til 20 år, for det er sådanne ønsker vi hører fra fiskerivirksomhederne. Så man kan ikke særskilt behandle en fordeling af kvoten, man må også gøre det klart i hvor mange år man kan bruge dette kvotesystem. Og her kan vi ikke komme udenom, at vi også må tage stilling til hvorvidt vi kan gøre det nemmere at lave et ejerskifte generationerne imellem indenfor fiskeriet.

Fra Inuit Ataqatigiit mener vi tillige, at kvoterne skal gå tilbage til det offentlige i de tilfælde hvor fiskerivirksomhederne trækker sig tilbage eller kvoteejerne afdør ved døden, således at man derfra på ny kan fordele kvoten med henblik på at den næste generation og andre der ønsker at gå ind i fiskeriet får en plads.

Og det vil være nødvendigt med en grundig undersøgelse af mulige konsekvenser af disse løsningsmodeller. Derfor vil vi anmode om, at dette forslag må indgå i færdiggørelsen af fiskeriloven, og at undersøgelserne må ske i samarbejde med fiskeriorganisationerne.

Med disse ord anmoder vi om at dette forslag indgår i færdiggørelsen af fiskeriloven.